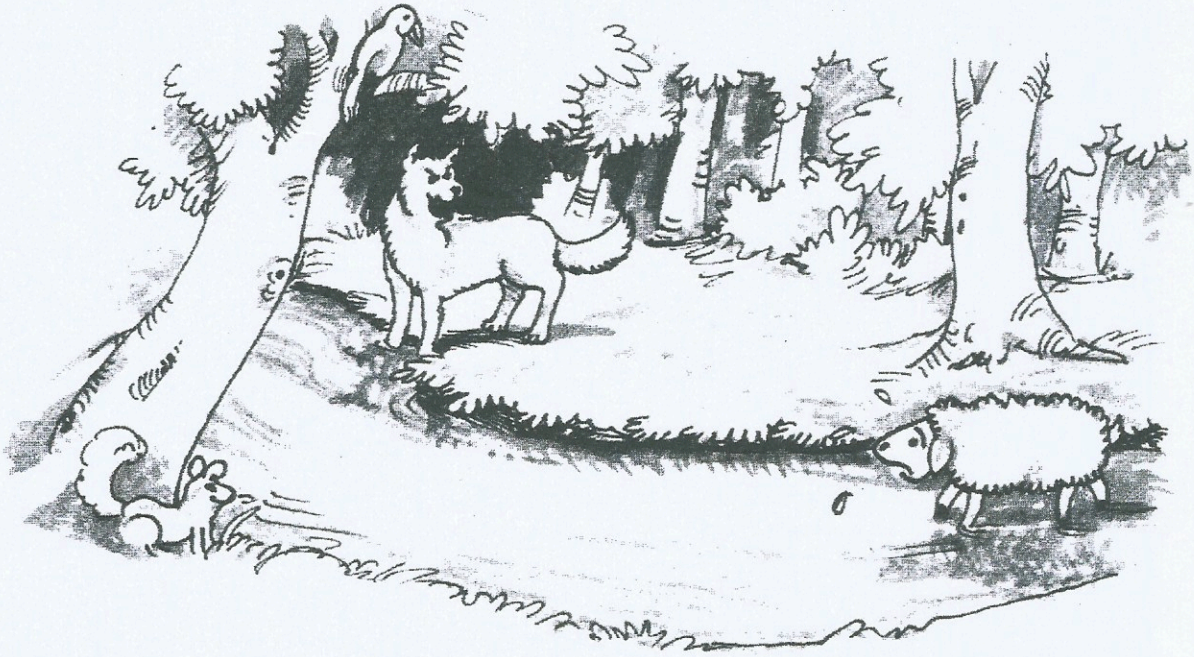

หมาป่ากับลูกแกะ

ขณะที่หมาป่ากำลังกินน้ำ อยู่ที่ต้นลำธารแห่งหนึ่ง แลเห็นลูกแกะ เดินท่องน้ำมา แต่ไกล หมาป่าตั้งใจว่าจะจับกินเสีย แต่เมื่อจะกิน คิดว่าจะต้องทำให้ลูกแกะ เห็นความชอบธรรมของตนเสียก่อน เมื่อคิดดังนั้นแล้ว ก็ตรงเข้าไปด่าลูกแกะว่า “เอ็งนี่ชาติชั่ว เอ็งถือดีอย่างไร จึงมากวนน้ำกินของข้า ให้ชุนเป็นตมไปดังนี้” ลูกแกะตกใจ ร้องตอบไปโดยชื่อว่า “ท่านจะว่าข้าพเจ้ากวนน้ำกินของท่านให้ชุนอย่างไรถูก เพราะน้ำในลำธารนี้ ไหลจากท่านมายังข้าพเจ้า หาได้ไหลจากข้าพเจ้าไปยังท่านไม่” หมาป่าก็แสลงหาความต่อไป

ว่า “เอาเถิด ถึงเอ็งจะไม่ได้ทำน้ำชุนวันนี้ เมื่อปีกลายนี้เอ็งก็ได้ด่าว่าข้าหนักหนา” ลูกแกะตัวสั่นร้องตอบไปว่า “พุกໄ໊เอ๋ย เมื่อปีกลายนี้ ข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้เกิดมาเห็นเดือนเห็นตะวันเลย” หมาป่าตอบว่า

“เอาเถอะนะ ถึงเอ็งไม่ได้ด่าข้า พ่อของเอ็งก็ด่าข้า เอ็งมีความผิดเหมือนกัน จะมาด้อล้อต่อเถียงกันทำไม” ว่าแล้วก็ตะครุบลูกแกะกินเป็นอาหาร

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า วิสัยพาลย่อมหาเหตุที่จะพาล ผู้ไม่มีความผิดให้จงได้

